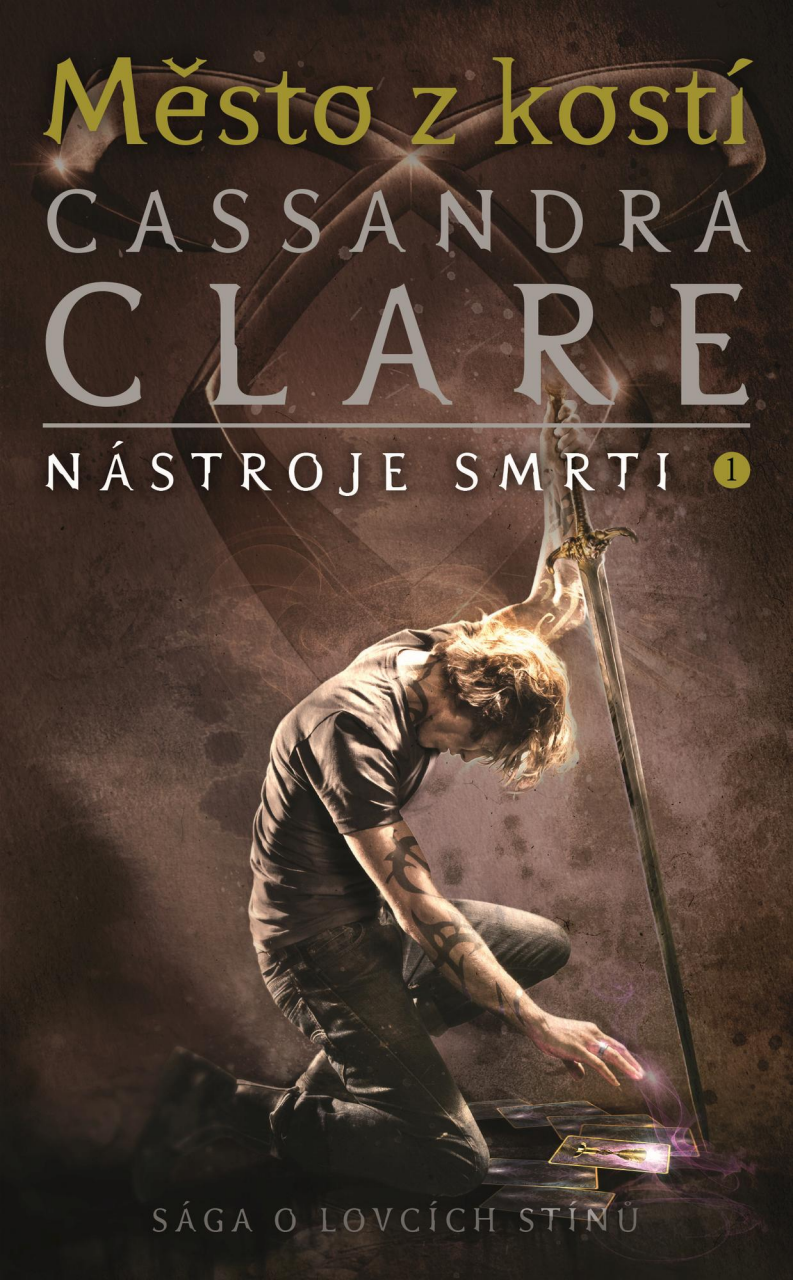

Město z kostí

CASSANDRA

CLARE

NÁSTROJE SMRTI ①

A young man with long, wavy brown hair and a black t-shirt is kneeling on a dark, textured surface. He is holding a long, ornate sword upright with his right hand. His left hand is reaching out towards a glowing purple and yellow light emanating from a small, rectangular object on the ground. The background is dark and atmospheric, with faint, glowing patterns. The overall mood is mysterious and dramatic.

SÁGA O LOVCÍCH STÍNŮ

Město z kostí

N Á S T R O J E S M R T I

Město z kostí

CASSANDRA

CLARE

NÁSTROJE SMRTI ❶

#BOKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Copyright © 2007, 2017 by Cassandra Claire LLC
Translation © Eva Maršíková 2009, 2013
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2019

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena ve vyhledávacím systému či šířena jakýmkoliv způsobem (elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak) bez předchozího svolení majitelů autorských práv.

Z anglického originálu *City of Bones (The Mortal Instruments)*, který vydalo nakladatelství Margaret K. McElderry Books v USA roku 2007, přeložila Eva Maršíková

Editor Jan Pavel

Produkce Dana Klimová

Vydalo Nakladatelství Slovart, spol. s r. o.,

v edici #BOOKLAB, v Praze roku 2019

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným doporučením pro konečné prodejce.

ISBN 978-80-7529-687-0

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

Mému dědečkovi

Poděkování

Ráda bych poděkovala své skupině tvůrčího psaní Massachusetts All-Stars, jejímiž členy jsou Ellen Kushnerová, Delia Shermanová, Kelly Linková, Gavin Grant, Holly Blacková a Sarah Smithová. Dále chci poděkovat Tomovi Holtovi a Peg Kerrové za to, že mi dodávali odvalu během psaní této knihy, a Justine Larbalestierové a Eve Sinaikové za cenné připomínky, když jsem ji dopsala; svým rodičům za jejich obětavost, lásku a neochvějnou víru, že se mi nakonec podaří napsat něco publikovatelného; Jimovi Hillovi a Kate Connorové za povzbuzování a podporu; Ericovi za upříjí motorky a jejich démonické pohony a Elce za to, že v černém vypadá lépe než vdovy jejích nepřátel; Theovi a Val za krásné obrázky k mé próze; skvělému agentovi Barrymu Goldblattovi a šikovné redaktorce Karen Wojtylové; Holly za to, že se mnou celou tuto knihu přežila, a Joshovi za to, že tomu všemu dal smysl.

*... já oka nezavřel.
Jest mezi vykonáním hrozné věci
a prvním popudem jak přízrak vše,
neb ohyzdňý jak sen. – Tu Genius
jest v radě se smrtelným ústrojím
a lidská podstata, jak malá říše,
jest potom stavu vzpoury vydána.**

William Shakespeare, *Julius Caesar*

* William Shakespeare. *Julius Caesar*. Přeložil J. V. Sládek. Praha: J. Otto, 1931.

Část první
Sestup do temnot

*Já o Chaosu a věčné Noci pěl,
naučen nebes Musou v temnou strž
si troufat dolů i se vznést...**

John Milton, *Ztracený ráj*

* John Milton. *Ztracený ráj*. Přeložil J. J. David. Praha: J. Otto, 1911.

PANDEMONIUM

„To snad nemyslíš vážně,“ nevěřičně pronesl vyhazovač a založil si ruce na klenuté hrudi. Z výšky se podíval na chlapce v červené bundě na zip a zavrtěl oholenou hlavou. „S tímhle dovnitř nemůžeš.“

Asi padesát teenagerů, kteří čekali ve frontě před klubem Pandemonium, se naklonilo blíž a nastražilo uši. Než se člověk do tohoto oblíbeného klubu dostal, musel si pěknou chvilku počkat, zvláště v neděli, a ve frontě se toho většinou moc nedělo. Vyhazovači si okamžitě a bez milosti došlápli na každého, kdo vypadal, že by mohl dělat potíže. Patnáctiletá Clary Frayová, která stála ve frontě se svým nejlepším přítelem Simonem, se jako všichni ostatní naklonila dopředu v naději, že aspoň zaslechne něco zajímavého.

„Prosím vás.“ Chlapec zvedl hlavu nad předmět sporu. Vypadalo to jako dřevěná hůl, na jednom konci zašpičatělá. „Patří to k mému kostýmu.“

Vyhazovač pozvedl jedno obočí. „A to má být co?“

Chlapec se zeširoka usmál. Clary si pomyslela, že na poměry Pandemonia vypadá docela normálně. Vlasy obarvené na neonově modrý odstín mu trčely kolem hlavy jako chapadla vyplašené chobotnice, ale obličej mu nepokrývalo žádné spletité tetování ani neměl v uších nebo ve rtech zaraženy tlusté kovové kolíky. „Jsem lovec upírů.“ Zatlačil na svoji hůl, která se ohnula jako stéblo trávy. „Není to pravý. Pěnová guma, vidíte?“

Clary si všimla, že chlapcovy doširoka otevřené oči mají až příliš jasně zelený odstín, připomínající barvu nemrznoucí směsi nebo jarní trávy. Nejspíš barevné kontaktní čočky. Vyhazovač se najednou zatvářil znuděně a pokrčil rameny. „Tak dobře. Můžeš dovnitř.“

Chlapec kolem něj proklouzl rychle jako úhoř. Clary se líbil způsob, jakým při chůzi pohupoval rameny a pohazoval vlasy.

Kdyby ho měla popsat její matka, určitě by použila slovo *nonšalantní*.

„Tobě se líbí,“ řekl Simon rezignovaně, „že jo?“

Clary ho šťouchla loktem do žeber, ale nic na to neodpověděla.

Klub byl plný kouře ze suchého ledu. Nad tanečním parketem hravě poletovaly barevné odlesky a měnily jej na pestrý pohádkový svět, kde bylo všechno modré, jedovatě zelené, ostře růžové a zlaté.

Chlapec v červené bundě přešel rukou po dlouhé čepeli ostré jako břitva a na tváři se mu objevil lenivý úsměv. Bylo to tak snadné, stačilo jen použít jednoduchou iluzi, a čepel hned vypadala neškodně. K tomu přidal triviální uhrančivý pohled a od chvíle, kdy se mu vyhazovač podíval do očí, už mu nic nestálo v cestě. Samozřejmě by to šlo provést i bez všech těch opatření, ale právě díky nim to byla taková zábava – mohl klamat obyčejné smrtelníky, provádět jim to všechno přímo pod nosem a pak se bavit netečnými výrazy v jejich tupých obličejích.

Ne snad, že by lidé byli úplně bez užitku. Chlapcovy zelené oči projely taneční parket, kde obyčejní lidé tančili a jejich útlé údy oděné do hedvábí a černé kůže se vynořovaly a zase mizely ve sloupech vířícího dýmu. Dívky pohazovaly dlouhými vlasy, mladíci pohupovali boky v kožených kalhotách a odhalená pokožka se leskla potem. Životní síla z nich přímo sálala a vlny energie ho zalévaly opojnou závratí. Ušklíbl se. Vůbec netuší, jaké mají štěstí. Nevědí, jaké to je, protloukat se životem v mrtvém světě, kde slunce povadle visí na obloze jako řehavý uhlík. Jejich životy hořely jasně jako plamen svíčky a stejně snadno je bylo možné sfouknout.

Pevně sevřel v ruce svůj nůž a vykročil k tanečnímu parketu. Najednou se od chumlu tanečnicků oddělila dívka a zamířila k němu. Upřeně ji pozoroval. Na člověka byla krásná, s dlouhými, téměř inkoustově černými vlasy a očima jako uhel. Měla bílé šaty až na zem, takové, jaké ženy nosívaly v dávných dobách. Podél

štíhlých paží se jí nadouvaly krajkové rukávy. Na krku měla silný stříbrný řetízek s tmavě červeným přívěskem, velkým jako dětská pěst. Když přimhouřil oči, viděl, že je pravý a velmi cenný. Jak se k němu blížila, začaly se mu v ústech sbíhat sliny. Život z ní proudivil jako krev z otevřené rány. Prošla kolem něj, usmála se a vábivě na něm spočinula pohledem. Otočil se za ní a olízl si rty, na kterých ucítil přízračnou chuť její nadcházející smrti.

Pokaždé to byla hračka. Už teď cítil, jak se mu v žilách rozlévá ohnivá síla života, který z ní uniká. Lidé byli hrozně hloupí. Měli něco tak cenného, a přece se o to skoro nestarali. Zahazovali své životy pro peníze, balíčky prášku, okouzující úsměv cizince. Dívka se podobala bledému přízraku, pomalu mizícímu v barevném dýmu. Došla až ke stěně a otočila se. Vykasala si sukni nad kolena a se širokým úsměvem se na něj podívala. Pod sukni měla vysoké boty sahající až na stehna.

Loudavým krokem k ní došel. Kůže ho svrběla vnímáním její přítomnosti. Zblízka už tak dokonalá nebyla. Všiml si, že má pod očima rozmazanou řasenku a vlasy zplihlé potem se jí lepí ke krku. Cítil z ní smrtelnost, ten nasládlý pach rozkladu. *A mám tě*, pomyslel si.

Rty se jí zkroutily do chladného úsměvu. Ustoupila kousek stranou, takže viděl, že se opírala o zavřené dveře, na nichž byl červenou barvou vyveden nápis *Vstup zakázán – sklad*. Sáhla za sebe po klíče, stiskla ji a vklouzla dovnitř. Dveřmi zahlédl krabice naskládané na sobě a změř drátů. Prostě sklad. Ohlédl se, nikdo se nedíval. Bude to o to snazší, pokud se jí zachtělo soukromí.

Vklouzl do místnosti za ní, aniž tušil, že ho někdo sleduje.

„Muzika není špatná,“ nadhodil Simon, „co ty na to?“

Clary neodpověděla. Tančili (nebo aspoň dělali to, čemu se tady říkalo tanec, což bylo urputné pohupování zepředu dozadu přerušované občasnými výpady k zemi, jako by jednomu z nich vypadla kontaktní čočka) ve volném prostoru mezi skupinkou dospívajících chlapců v kovově lesklých korzetech a párem vášnivě

se líbajících Asiatů, jejichž barevné prodloužené vlasy se proplétaly jako úponky vinné révy. Mladík s piercingem ve rtu a batůžkem ve tvaru medvídka rozdával zdarma tablety rostlinné extáze a jeho parašutistické kalhoty se třepotaly v proudu vzduchu z ventilátoru. Clary ovšem příliš nevěnovala pozornost bezprostřednímu okolí, protože se soustředila na toho modrovlasého kluka, který přesvědčil vyhazovače, aby ho pustil dovnitř. Plížil se davem, jako by něco hledal. Způsob, jakým se pohyboval, jí něco připomínal...

„Teda musím říct, že se skvěle bavím,“ pokračoval Simon.

To nebylo moc pravděpodobné. Simon v džínách a starém tričku s nápisem *Made in Brooklyn* jako obvykle působil v klubu jako pěst na oko. Jeho pečlivě učesané vlasy byly tmavě hnědé, ne zelené nebo růžové, a na špičce nosu mu nakřivo seděly brýle. Nevypadal, že vyznává temné síly, spíš jako by měl namířeno do šachového kroužku.

„Hm.“ Clary naprosto přesně věděla, že do Pandemonia s ní šel jen proto, že to tady má ráda, a sám se tu nudí. Vlastně by ani nedokázala přesně říct, proč se jí to tu líbí. Všechno to oblečení a hudba se zdálo jako sen, jako život někoho jiného, na rozdíl od jejího vlastního, nudného života. Byla však příliš nesmělá na to, aby se dala do řeči s někým jiným než se Simonem.

Modrovlasý kluk mířil pryč z tanečního parketu. Vypadal trochu ztraceně, jako by nenašel toho, koho hledal. Clary přemýšlela, co by se stalo, kdyby za ním přišla, představila se a nabídla mu, že ho tady trochu provede. Možná by na ni jenom zíral. Možná byl také nesmělý. Možná by jí byl vděčný a měl by radost a snažil by se to zakrýt, jak už to kluci dělají, ale ona by to stejně poznala. Možná...

Najednou se modrovlasý kluk narovnal a zpozorněl jako lovecký pes na stopě. Clary sledovala jeho pohled a všimla si dívky v bílých šatech.

Ach jo, pomyslela si Clary a snažila se nepřipadat si jako splasklý pouťový balónek. *Takže takhle to je*. Ta dívka byla nádherná,

přesně ten typ, který by Clary ráda zachytila ve skicáku: vysoká, štíhlá jako proutek a s dlouhou hřívou černých vlasů. I na dálku Clary viděla červený přívěsek, který dívce visel na krku. V záblescích z tanečního parketu tepal jako samotné srdce bez těla.

„Řekl bych,“ nevzdával to Simon, „že ten DJ Netopýr dneska podává opravdu solidní výkon. Co ty na to?“

Clary obrátila oči v sloup a neodpověděla. Simon přece taneční hudbu nesnáší. Soustředila se na dívku v bílých šatech. V tmavém prostředí plném dýmu a umělé mlhy světlé šaty zářily jako maják. Není divu, že ji ten modrovlasý kluk následoval jako pod vlivem nějakého kouzla a ve svém zaujetí nevnímal nic, co se kolem něj dělo, a to ani dvě temné siluety, jež mu visely na patách a proplétaly se davem směrem k němu.

Clary zpomalila taneční pohyby a pozorovala je. Rozeznala jen to, že siluety jsou ve skutečnosti dva vysocí mladíci v černém oblečení. Nedokázala by vysvětlit, jak ví, že toho prvního sledují, ale prostě to věděla. Snad to poznala z toho, že si od něj udržovali určitou vzdálenost, z jejich nenápadné ostražitosti a z plíživé elegance jejich pohybů. V hrudi jí začala klíčit neblahá předtucha.

„A mimochodem,“ dodal Simon, „chtěl jsem ti říct, že v poslední době rád nosím dámský šaty. Taky spím s tvou mámou. Přišlo mi, že bys to měla vědět.“

Dívka došla ke zdi a otevřela dveře s nápisem *Vstup zakázán*. Kývla na modrovlasého kluka, aby šel za ní, a oba vklouzli dovnitř. Ne že by Clary nikdy neviděla kluka a holku, kteří se vykradli na nějaké skryté místo, kde by si to mohli nerušeně rozdat. Divné na tom bylo to, že tenhle páreček někdo sledoval.

Stoupla si na špičky a snažila se něco zahlédnout nad hlavami ostatních lidí. Ti dva se zastavili přede dveřmi a vypadalo to, že se spolu radí. Jeden byl blondák, druhý měl tmavé vlasy. Blondák vytáhl z kapsy u bundy něco dlouhého a ostrého, co se pod světly stroboskopu jasně zablesklo. Nůž. „Simone!“ vykřikla Clary a chytla svého kamaráda za paži.

„Co je?“ Simon vypadal poplašeně. „Ale vždyť já s tvou mámou doopravdy nespím, chápeš? Jenom jsem chtěl, abys mě začala poslouchat. Ne snad, že by tvoje máma nebyla na svůj věk přitažlivá.“

„Vidíš ty kluky?“ Prudce vymrštila ruku jejich směrem, takže málem uhodila kyprou dívku, která tančila vedle. Ta po ní šlehla zlobným pohledem. „Promiň, promiň!“ Clary se otočila zpět k Simonovi. „Vidíš ty dva kluky? Táhle u těch dveří!“

Simon zamžoural očima do tmy a pokrčil rameny. „Nic tam nevidím.“

„Jsou dva. Sledují toho modrovlasýho kluka...“

„Toho, co se ti líbil?“

„Jo, ale o to nejde. Ten blondák vytáhl nůž.“

„A víš to určitě?“ Simon se zadíval pozorněji a zavrtěl hlavou. „Pořád nikoho nevidím.“

„Vím to určitě.“

Simon se narovnal v ramenou a zatvářil se velice prakticky. „Zavolám někoho z ochranky. Ty zůstaň tady.“ Rychlými pohyby si začal razit cestu davem.

Clary se otočila právě včas, aby zahlédla, jak blondák se svým přítelem v patách proklouzl dveřmi s nápisem Vstup zakázán. Rozhlédla se. Simon se pořád ještě snažil prodrat chumlem tanečnicků, ale moc se mu to nedařilo. I kdyby teď začala křičet, nikdo by ji neslyšel, a než se Simon vrátí, mohlo by se stát něco strašného. Kousla se do spodního rtu a zamířila pryč z tanečního parketu.

„Jak se jmenuješ?“

Otočila se a usmála se. Vysoko posazenými zamřížovanými okny pokrytými mastnou špínou proudilo do skladu mdlé světlo. Na podlaze se povalovaly hromady elektrických kabelů, střepy z rozbitých disko koulí a prázdné plechovky od barvy.

„Isabela.“

„To je hezký jméno.“ Šel směrem k ní a opatrně našlapoval mezi kabely pro případ, že by byl některý z nich ještě pod proudem. V bledém světle se zdála být průsvitná, bezbarvá a zahalená

v bílém jako anděl. Bude pro něj radost způsobit její pád... „Nikdy jsem tě tady neviděl.“

„To se mě ptáš, jestli sem chodím často?“ Zachichotala se a přitom si zakryla ústa rukou. Na zápěstí měla jakýsi náramek, těsně pod manžetou rukávu. Když se k ní přiblížil, uviděl, že to vůbec žádný náramek není, spíš nějaký vytetovaný vzor, tvořený proplétajícími se liniemi.

Ztuhl. „Ty...“

Nestihl větu dokončit. Bleskově ho udeřila rozevřenou dlaní a zasadila mu do prsou ránu, která by jakékoli lidské bytosti vyrazila dech. Zapotácel se. Dívka teď něco držela v ruce – svinutý bič, který se zlatě zaleskl, když jím šlehla, obtočila mu jej kolem kotníků, a tím mu podrazila nohy. Dopadl na zem a začal se svíjet bolestí, jak se mu nenáviděný kov zarýval hluboko do kůže. Stoupla si nad něj a rozesmála se. Celý omámený si pomyslel, že mu to mohlo dojít dřív. Žádná obyčejná dívka by si na sebe nevzala šaty, jaké měla Isabela. Nosila je, aby jí nebyl vidět ani kousíček kůže.

Isabela prudce škubla bičem, aby utáhla smyčku. Její úsměv se zatřpytil jako hladina otrávené tůně. „Je váš, kluci.“

Uslyšel za sebou tichý smích. Nějaké ruce ho vytáhly nahoru a mrštily jím o jeden ze sloupů. Za sebou ucítil vlhký beton. Někdo mu stáhl ruce za záda a zápěstí svázal drátem. Pořád se snažil vyprostit. Zpoza sloupu vyšla postava a ukázala se mu. Byl to mladík, zhruba stejně starý jako Isabela a právě tak hezký. Medově hnědé oči se mu leskly jako odštěpky jantaru. „Tak co, je vás tady víc?“ zeptal se.

Modrovlasý chlapec cítil, jak mu z ran od příliš utaženého drátu prýští krev a stéká mu po zápěstích. „Víc koho?“

„Ale neblázni.“ Chlapec se žlutohnědýma očima natáhl ruce před sebe, takže se mu vyhrnuly tmavé rukávy a odhalily runy, které mu pokrývaly obě zápěstí, hřbety rukou i dlaně. „Vždyť přece víš, co jsem zač.“

Spoutaný mladík v duchu zaskřípěl zuby.